

Ifj. Zimányi József (1956-) meséi

A teremtés kezdeti ideje:

Kis unokáim emlékeztek arra, hogy miről beszéltem nektek? Arról hallottatok, hogyan teremtette Isten az eget és a földet és hogyan teremtette első nap a világosságot. Arról lesz szó, hogy mit teremtett Isten második nap, harmadik nap és negyedik nap. Tehát a világosság már megvolt az első napon hétfőn. Következett a második nap, a kedd. Vajon mit teremtett Isten kedden? Képzeljétek el, hogy minden össze-vissza volt. És ezt káosznak nevezzük. Képzeljétek el, hogy akkor a víz, a gőz a gázok össze voltak keveredve. Nem volt égbolt, nem lehetett látni semmit. Ebből a rendetlenségből teremtett a jó Isten rendet. A gőzöket és gázokat elválasztotta a nagy vizektől. És a vizek egy kis részét felhő gyanánt magasba emelte a mennyboltra, hogy adjon esőt kellő időben. A szárazföld és a vizek még össze voltak keveredve, de már volt mennyboltozat. Láta Isten, hogy nagyon jó, amit csinált. Ez volt második napon és most már jött a

harmadik nap. A harmadik napon Isten megint nagy munkát végzett. Őt nem köti az idő, nem fárad el, mint mi emberek. Isten hozzáfogott a szárazföldek és a vizek szétválasztásához. Az összegyűlt vizeket tengernek nevezte és így meglátszott a szárazföld. Isten ezt földnek nevezte. Isten látta, hogy nagyon jó. Isten nem tud rosszat teremteni. Isten tudna rosszat teremteni, de nem akar. Valójában hatalmában van, de sohasem cselekszi meg a gonoszt. A szárazföldön Isten azt mondta serkenjenek fűszálak, és íme mindent beborítottak a füvek. Aztán Isten azt mondta nőjenek fák, hozzanak gyümölcsöt és a magjuk elhull, nőjön belőle ismét fa. Látta Isten, hogy nagyon jó. Látjátok gyerekek! Az ördög mindent összekuszált, de Isten pedig mindent szépen rendben szétválasztott. Isten nem szereti, ha összefolynak a dolgok. Azt sem szereti, hogy a rossz és a jó keveredik. Különösen a szívünkben keveredik a jó és a rossz. Ezután következik a negyedik nap. Tudjátok, hogy Isten az első napon a világosságot teremtette. Tehát hétfőn, kedden és szerdán nem a

csillagokból és a nappól jött a fény, hanem magától az Úrtól. Hatalmat adott az erős angyalainak, hogy fénnel árasszák el a földet. S következett a negyedik nap. Ezen a napon helyezte Isten az égboltozatra a csillagokat, a holdat és a napot. Érdekes lehetett, hogy a nap a hold és a csillagok átvették az angyalok fényét, úgy kezdtek ragyogni, mint a nappali világosságot adó nap és az éjszakai világosságot adó hold. A jó Isten erőmegfeszítése nélkül teremtette a világot. Ő csak szól és meglesz! Nekünk is és értünk is mindent meg tud tenni. Meg is tette a maga részéről mikor ide áldozta nekünk egyszülött fiát, Jézust. Ő meghalt a mi bűneinkért, hogy a csillagok fölé költözhessünk ott fenn a mennybe.

A tiltott fa:

Következik az ötödik nap. Ott fejeztük be, hogy Isten felrakta az égre a napot, a holdat és a csillagokat. Az ötödik napon vajon mit teremtett Isten? Még nem voltak állatok. Ugye? Nem bizony! Legelőször a tenger vizeihez szólt és ezt mondta: Pezsdüljenek a vizek élő

állatok nyüzsgésétől. Azt is mondta, hogy a levegő teljen meg repülő madarakkal. És lám megtörtént! Tehát amit Isten mond, az megtörténik. Isten ránézett a tengerre és a levegőégre és azt mondta: Jó. Ettől kezdve a picike garnélarák és a hatalmas bálna és még sok különféle hal nyüzsögtek a tengerbe. Isten azt is mondta, hogy szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a tenger vizeit és a madár is sokasodjon a földön. Ezután következett az utolsó nap, amelyen teremtett Isten. A hatodik napon előszólította Isten a barmokat, csúszómászó állatokat a fejlett szárazföldi állatokat. Erre is azt mondta Isten, hogy jó. Az az érdekes, hogy ezen a napon teremtette az embert is. Nem egy külön napon, hanem azon, amelyen minden szárazföldi állatot teremtett. Isten az embert a maga képére teremtette. Ez azt jelenti, hogy nagyon hasonló lett az Istenhez. Az élő állatokban nincs meg az, ami az emberben van. Az ember lelket kapott, mert Isten belelehelt az orrába. Az állatoknak nincs kapcsolatuk az Istennel, az embernek van. Így teremtette meg Isten Ádámot. Ádám azt jelenti,

hogy föld. Mert a földből vette Isten és formálta emberré. Ádám még egyedül volt, mint ember. Isten azt mondta, hogy a füvet és a fák gyümölcseit rendeli Ádámnak eledelül. Isten ezt szomorúan látta, hogy Ádám magányos. Isten azt mondta, hogy hátha valamelyik teremtményem társa lehet Ádámnak. De se a zsiráf, se a mikimajom, sem az elefánt vagy a krokodil nem volt alkalmas. És akkor Isten gondolt egyet elaltatta Ádámot kivett egyet az oldalbordái közül, a helyét betöltötte hússal, az oldalbordát pedig asszonnyá formálta és odavitte Ádámhoz. Ádám örömeben kiáltott és nagyot ugrott! És azt mondta: Ez már csontomból való csont, és testemből való test! Mind a ketten nagyon boldogok voltak. Ádám és Éva meztelenek voltak. De nem szégyellték magukat, mert nem volt gonosz gondolatuk. Isten azt mondta Ádámnak elviszlek benneteket egy gyönyörű kertbe, rengeteg fa volt a kertbe. Mind más és más volt. Rengeteg szép gyümölcs ringott az ágakon. Isten azt mondta látjátok ezt a sok szép gyümölcsfát? A kert közepén és a távolból

rámutatott az ujjával áll a két fa. Az egyik az élet fája. Nektek már van örök életetek, de ha esztek arról a fáról, amely az élet fája úgy örökkön-örökké élni fogtok. A kertben van egy másik fa a kert közepén, ahogy mondtam már nektek. Ez a jó és gonosz tudásának a fája. Aki eszik erről, az meghal. Ez azt jelenti, hogy a teste elporlad, és a lelke elkárhozik. Ádám azt mondta, hogy a világ minden kincséért sem nyúl hozzá. Úgy is történt. De egyik nap Éva éppen ott tartózkodott közel a tiltott fához. És hirtelen történt valami különös. Odajött egy állat, akkor még négy lába volt, most már egy sincs, s mosolyogva megszólította Évát, feltett egy zavaró kérdést: Valóban azt mondta Isten, hogy nem ehettek a gyümölcsökből, egyik fáról sem? Éva hibázott. Érzékelnie kellett volna, hogy ez nem baráti hang. Mégis szóba elegyedett vele. A kígyó folytatta: Tudja az Isten, hogy miért tiltott el titeket a fától? Mert tudja Isten, hogy amelyik napon esztek, a gyümölcsből fogjátok tudni, hogy mi a jó és mi a rossz. A legjobb pedig az lesz benne, hogy olyanok lesztek, mint az

Isten. Ezzel nagyot hazudott. Amivel átkot hozott az egész földre.

Az özönvíz:

Drága kis unokáim sajnós megint egy szomorú történetet mesélek el. Nemsokára a bűneset után az emberek nagyon gonoszak lettek. Nem törődtek Istennel. Erőszakosak voltak, sokan szenvedtek az erőszakosságtól, de így volt jó nekik. Csak hogy ne kelljen Istenhez térni. Annyira sok rossz dolgot tettek, rosszak voltak, hogy bűneik feltornyosultak az égig. Isten rettenetes tette szánta el magát. A szíve nem értett vele egyet. De igazsága miatt meg kellett tennie. Elhatározta tehát, hogy eltörli az embert a földről. És sok-sok állatot is eltörölt. Mit gondoltok, mi által fogja elpusztítani a világot? Víz által, mégpedig az özönvíz által. De egy ember kegyelmet talált Istennel. Noé volt az a férfi. Noé igaz Istenfélő ember volt, bűn gyűlölő becsületes szerette az Istent, szót fogadott neki. Isten megszólította Noét, és azt mondta elvégeztem magamban, hogy mindenkit elpusztítok a földön, mert

mindenki megromlott. Ezért csinálj magadnak bárkát, mert téged és családodat meg fogom menteni, a bárka egy fedett hajó. Úgy csináld, hogy 150 méter hosszú és 25 méter széles és 3 emeletes legyen, összesen 15 méter magas. Isten azt is megmondta, hogy milyen fából építse. Azt is mondta, hogy az eresztékeket szurokkal szigetelje be. Noé hozzá is kezdett a bárka építéséhez. Segített neki 3 fia Sém, Kám és Jáfet. De az kevés volt. A helyi emberek szívesen jelentkeztek segíteni. De amikor lehetett volna közülük egy sem ment be a bárkába. így hiába segítettek, mind elvesztek. A bárka 120 évig épült, a szárazföld kellős közepén. Mindenki kérdezte, hogy te bolond Noé! Itt nincs víz! Miért építetted ezt a nagy hajót! Noé mindig elmondta, hogy Isten elpusztítja a világot a gonoszágatok miatt. De Ők csak nevettek egyet. Riadalom akkor kezdett náluk jelentkezni, amikor elkészült a bárka. Az állatok kézen fogva mentek be a bárkába. Engedelmesen éppúgy a medve, mint a krokodil, éppúgy a tigris, mint az oroszlán. Eljött az ideje annak is, hogy Noé családja

bemenjen a bárkába. Noé és a felesége és a három fiú és a feleségeik. Összesen nyolcán mentek be a bárkába. Az emberek körbe állták, és nézték. Tehát be kéne menni nekünk is, de mégsem mentek be a bárkába. Meg kellett volna hozzá alázkodni, de egyesek büszkék maradtak, ezért mind meghaltak. Nagy meglepetésükre, kint ácsorogtak és azt látták, hogy magától bezárult az ajtó. Isten angyala bezárta. Akkor megijedtek! Az ijedelem csak fokozódott, mikor sötét fellegek jöttek az égre, olyan eső kerekedett, mint mikor soha előtte. Az ijedelem a csúcsára hágott, mikor megnyíltak a mélység forrásai. A vizek növekedtek a földön. Sokan azt mondták, sebjaj, felmegyünk a hegyekre! A víz utánuk ment a hegyekbe! Mindent elborított a víz! Édesanyák kétségbeesetten emelték kisdedeiket a víz felé. De a víz tovább növekedett egészen addig, míg a legmagasabb hegycsúcsot is, 7 méterrel elborította. Elveszett minden csúszómászó állat, minden madár és minden barom, a bárka pedig a víz színén úszott. A bárkát minden oldalról verte a víz, felülről, oldalról és alulról. A

bárkán kívül halál volt, a bárkában pedig élet. Nekünk a bárka az Úr Jézusról beszél, rajta kívül elveszünk, de benne örök életünk lesz. Ezért igyekezzetek, hogy velünk együtt ott legyetek a bárkába. Az ítélet után leapadtak a vizek, és Isten szivárványt helyezett az égboltozatra. Ez szövetség pecsétjéül tette, hogy többet nem pusztítja el a földet vízzel. Mert mikor Noé kijött a bárkából Noé, áldozatot mutatott be Istennek. Isten megérezte a jó illatot. Noé és családja háláját, és Jézus szeretetét.

Bábel tornya:

Az özönvíz után lassan megszorodtak az emberek, volt, akinek 11 gyermeke is volt. Mindenki egy nyelven beszélt. Nem kellett megtanulni angolul vagy oroszul. Egy nyelve volt az emberiségnek. Érdekes módon összetartottak, együtt mentek a hegyekből a síkságra. A síkságon letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Építsünk magunknak várost, építsünk egy nagy tornyot, amelynek a teteje az eget éri. Vessünk téglát hozzá, és a szurkot főzzük ki olvasztó gyanánt. El is kezdték az

építkezést és Isten látta, hogy mi készül. Azt mondta, hogy ezt már nem engedem meg. Leszállók a mennyből, és összezavarom a nyelveket. Képzeljétek el, hogy két ember beszélget és az egyik azt mondja, hogy megyek a boltba, a másik azt mondja, hogy nálunk ezért pofon jár! Úgyhogy nem értették meg egymást, és megszűntek a várost építeni. Elnevezték azt a helyet Bábelnek. Ami azt jelenti, hogy össze-vissza.

Ábrahám elhívása:

Ábrahám egy öreg ember volt, már akkor is amikor Isten elhívta. Megszólította Öt egy nagyon gazdag városban. Úr-kazdin azt jelenti, hogy a holt isten városa. Ott biztonság volt, ott laktak a rokonok, s abban az időben nagy védelmet jelentett. Abban az időben, nem volt közbiztonság és mindenhol vérbosszú volt a jogi döntés. A város nagyon fejlett volt az akkori időben, Sumér város volt. Akkor fedezték fel a kereket. Nem volt kerék. Rudakon vittek mindent a városban. De ahogy a kereket feltalálták, lett szekér. Könnyebb lett a szállítás és harceszközként is használták.

Valamelyiknek eszébe jutott, hogy lovat is befog elébe. Csak úgy nyargaltak a szekeres lovak. Ebből a csodálatos városból, szólította meg a 75 éves Ábrahámot. Isten megszólította és azt mondta: Ábrahám! Gyere ki a te földedről, a te rokonságaid közül, hagyd magad mögött, a kor legelegánsabb városát, és megmutatom, neked azt a földet ahová menj. Én ott veled leszek, meg foglak áldani téged. Gyűlölni fogom azt, aki téged gyűlöl. Megátkozom azt, aki téged átkoz. De megáldom azt, aki téged áld. Ezen felül nagy nemzetté teszlek téged. És a te utódod lesz a messiás, szabadító, aki az édenkerti kígyó fejére tapos. Áldás lesz az egész világnak, világ minden nemzetének. És vajon mit csinált Ábrahám? Vajon ki ment-e Úr-kazdinból? Vajon szót fogadott-e Istennek? Vajon hitt-e Istennek? A válasz az volt, megyek Uram! Nem sajnálom a földemet! Házamat! Rokonaimat! A tájat! És elindulok az emberrel együtt. Veled Uram! Nekem elég, hogy ott leszel velem! így érkezeit meg Ábrahám a Kánaán földjére! Amikor megérkezett, oltárt épített az Úrnak,

Isten pedig azt mondta neki: járd be a földet! Északtól-Délig, kelettől-nyugatig mert minden földet, melyet talpad érint, neked adom! És ez a fiaidnak az öröksége. Ábrahám elindult és bejárta az országot.

Bölcsebb leszel Salamonnál:

Salamon a bölcsességét a mennyekből kapta. Az értelme átvette a bölcsességet. De vajon lement a szívéig? Igazságot írt bölcsesség mondásaiban. 3000 bölcs mondása volt. És 1500 éneke. Megismerte a titkokat, mások titkait, a magáét nem ismerte. Istentől kérte a bölcsességét. Isten meghallgatta és megadta neki. Bölcsessége nagyobb volt Egyiptom bölcsességénél. Elbízta magát. Belopakodott, a mennyből kapott bölcsességei közé, a saját bölcsessége. Érthetetlen, hogy engedékeny lett a maga irányába. Nem vette észre, hogy eltévedt. Innen csak két út vezetett tovább. Hogy Istennek nézte Istentől valónak nézte, a maga bölcsességét, vagy engedetlen lett Isten iránt. A kettő közül Salamon valamelyikre rátévedt. Testvér! Ha a mennyei kijelentésnél, azaz az ígénél maradsz, bölcs

leszel. Bölcsőbb leszel Salamonnál, aki sok mindent mondott a világról, de elvesztette a legnagyobb bölcsességet. Elhagyta Isten igéjét, amely figyelmeztetett, hogy a király sok feleséget ne tartson, mert a sok feleség, elfordítja a király szívét az Úrtól. Volt egy másik törvény is melyet áthágott, hogy idegen pogány asszonyt ne vegyen el feleségül.

Sodoma és Gomora:

Amikor Isten elhívta Ábrahámot Úr-kazdinból vele jött unokaöccse Eront testvérének a fia. Mindkettőjüknek Kánaán földjén megsokasodtak a nyájaik. Annyira megsokasodtak, hogy már nem tudtak együtt legelni. Főleg a jószágok itatásával volt gond. Kevés volt az ásott kút. S a pásztoraik összevesztek. Akkor Ábrahám ezt mondta Lótnak, az unokaöccsének: nem bír el minket a föld, kérlek, válassz magadnak területet, ahol legeltethetsz, akkor Lót körbenézett, de nem nézett fölfelé, nem kérte Isten tanácsát. Pedig olyan jó volt Ábrahámmal lenni. Béke, nyugalom, biztonság vette körül különösen Ábrahám istentisztelete volt számára

értékes. Ki lehet vajon az Ábrahám Istene? Mégis úgy döntött, hogy elvállik Ábrahámtól. Tehát körbe nézett és ott ahol legzsírosabb volt a föld, azt választotta! Nem mondta Ábrahámnak, hogy te idősebb vagy, te menjél jobb helyre. Így jutott Lót Sodomába. Sodomába rossz erkölcs uralkodott. Nagy volt az erőszak, az erők elnyomták a gyengéket, a gazdagok nyomorgatták a szegényt. És az egész város híres volt a paráznaságáról. Rettenetes dolgot műveltek, és Lót itt élt közöttük, és nap-mint nap emésztődött, a hitetlenek gonoszsága miatt. Szembejött az Ő igaz lelke. Egyszer angyalok érkeztek a városba. Megálltak a piactéren. Két angyal. Úgy néztek ki mintha vándorok lennének. Más helyeken, a piacon megjelenő idegeneket behívták a házukba. Az angyalok nem kaptak meghívást. Estefelé Lót kiment hozzájuk és behívta Őket a házába. Beesteledett és sötét lett, és a város férfiai körülállták Lót házát. Követelték, hogy adja ki a férfiakat, és az angyalokat, bántani akarták Őket. Lót kiment hozzájuk és azt mondta: ne csináljátok ezt testvéreim! Ők házam

vendégei! És az én szárnyaim alatt van oltalmuk. Azt mondták az emberek, volt közöttük kicsi is öreg is: te most költöztél ide a városba, nincs jogod szabályokról szólni, te szabnád meg nekünk a törvényt? Majdnem rárontottak Lótra, a két angyal bevonta Lót a házba és vaksággal verte meg az embereket. Azok kerengtek, nem találták az otthonuk. Az angyaloknak rövid idejük volt, és el kellett nekik veszíteni Sodomát. Azt mondták az angyalok Lótnak, menekülj ki a városból, és ami a tied vidd ki innen. Lót úgy is tett. De közbe elszaladt a lányaihoz, akik Sodomai férfiakhoz mentek hozzá. Amikor Lót berontott hozzájuk, és azt mondta, gyertek, velem meneküljünk, mert az Úr elveszti azt a várost. De az Ő vejének úgy tetszik, mintha tréfálna. És azért már késedelmeskedett Lót. Lótnak volt még két hajadon lánya, azért nem mentek férjhez, és ott volt a felesége is. Eljött az idő, hogy meneküljenek, de Lót felesége nem tudott összepakolni. És Lót nagyon ideges lett, végül valami értéket betettek a batyuba. De még mindig nem indultak el. Akkor a két angyal, megragadta a kezüket,

és kivon szolták Őket a városon kívülre. Lót felesége, nagyon nem jól viselkedett. Nem tudott elszakadni az otthonától. Ment, mert menekülnie kellett, de a szíve ott maradt Sodomában. Az angyalok megparancsolták, hogy úgy meneküljenek, hogy sietnek, nem néznek hátra. És amikor futottak ki Sodomából, az asszony Lót felesége, megállt és hátra tekintett. És rettenetes volt, amit látott. A mélyből a föld alól, mint szökőkút, úgy tört fel a folyékony aszfalt, szurok. De nem csak alulról tört a tűz rájuk, hanem a magasba felszökő izzó láva, hullott vissza rájuk. Lót felesége pedig csak nézte és nézte. Nem vette észre, hogy Ő felette is, mint az eső elkezd hullani a folyékony láva. És büntetésül, mint sóbálványon megdermedt rajta a láva. így menekült meg Lót Sodomából.

Ábrahám feláldozza fiát:

Isten elhívta Ábrahámot, hogy vele legyen, Isten barátkozott Ábrahámmal, barátjának mondta. Megígérte neki mikor 75 éves korában elhívta, hogy fia születik. Azelőtt nem született fia se leánya. Ábrahám és felesége

Sára, egy darabig bíztak Istenben, azután elfogyott a hitük. És már Ábrahám 100 éves volt. Sára pedig 90 éves volt. Nevetséges dolognak tartották, hogy gyermekük legyen. S amikor Isten eljött emberi formában, és megígérte, hogy gyermek születik, a 100 éves Ábrahám és a 90 éves Sára nevettek. S a két nevetés között a hű Isten saját gyermekkel ajándékozta meg Őket. Ábrahám megörült a gyermeknek. Elnevezték Izsáknak, ami azt jelenti, hogy nevetés. Arra emlékeztek bűnbánattal, hogy kinevették Istent. Isten egy cseppet sem haragudott, és Sára azt mondta, hogy nevetést szerzett az Úr nekem, mert aki csak hallja nevet rajtam. Ábrahám nagyon szerette Izsákot, az apai és nagyapai szeretettel. Végre volt örökös! Mert azelőtt Ábrahámék halála után Ábrahám fő gondviselője örökölt volna mindent. Így Izsák lett az örökös. S amikor Ábrahám együtt örvendezett a fiával, Isten megszólította Ábrahámot, azt mondta Isten megpróbálom Öt, s azt mondta Isten Ábrahámnak, hogy vedd a te fiadat és áldozd meg nekem égő áldozatul,

valamelyik hegyen, amelyiket majd megmutatom neked. Amint Ábrahám halottá elhatározta, hogy engedelmes lesz Istennek. Jött egy rettenetes éjszaka, amelyen az atyai szíve összetört, de végig megtusakodta és számára egyértelmű volt, hogy szeretem Izsákot, fiamat legjobban a földön, de Istent jobban szeretem, és engedek neki. Úgyhogy másnap reggel, vette a szamarat, két szolgáját, az oltárhoz való fát, és tüzet. Ezt a tüzet úgy kell elképzelni, hogy két kemény követ összeütött, szikra pattant ki belőle, és a száraz taplót meggyújtotta. Elindultak a hegy felé. Útközben azt mondta Ábrahám szolgáinak, hogy maradjanak ott, mert én és a gyermek elmegyünk áldozni az Úrnak. S elindultak. Mentek ketten együtt, csendben voltak, és Izsák megkérdezte az apját: Apám! Itt van a fa! Itt van a tűz, az áldozathoz! De hol van, az égő áldozathoz való bárány! Isten majd gondoskodik róla fiam. Mentek tovább ketten együtt. Aztán felértek a hegyre, és vette Ábrahám az Ő fiát, Izsákot, és oltárt építettek, rárakták a fát, s akkor váratlan dolog történt. Azt mondta Ábrahám

a fiának: Add ide a kezedet! Add ide a lábadat is! Ábrahám erősen megkötözte Őket! Akkor döbbsent rá Izsák, hogy Ő lesz az áldozat. Könyöröghetett az apjának, de nem volt irgalom, s közben az apja szíve majd megszakadt. Aztán elővette a kést, felemelte, lesújtson az Ő fiára, Izsákra. S akkor az Úr angyala kiáltott az égből: Azt mondta, hogy ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsod Őt: mert most már tudom, hogy Istenfélő vagy, és nem kedveztél a te fiadnak, a te egyetlen-egyednek. S akkor hátranézett Ábrahám látott egy kőst, mely szarvánál fogva beleakadt a sűrű bozótba. S megértette rögtön, hogy Isten adja a fia helyett ezt az áldozatot. S kiáltott az Úrnak angyala másodszor is, s ezt mondta: én magamra esküszöm, azt mondja az Úr: Mivel, hogy e dolgot cselekedted, és nem kedveztél a te fiadnak a te egyetlen-egyednek én írettem: hogy megáldván megáldalak téged, és bőségesen megsokasítom a te leszármazottaidat, mint az ég csillagait, egyébként a tenger partján a fű olyan számos lesz a te utódod, amely

ellenségeid kapuit beveszi. S megáldom a te utódokban a földnek minden nemzettségeit, mivelhogy engedted az én beszédemnek. Vagyis eljön az idő mikor Ábrahám utóda Jézus engesztelő halála által üdvösséget szerzett, mennyei örök életet, a benne élőknek.

Jákob élete 1.:

Izsáknak és Rebekának iker fiaik születtek. Ézsau és Jákob így hívták Őket. Amikor születtek a babák, Rebeka megkérdezte a jó Istent, hogy mi lesz a gyermekekből. Isten azt mondta, hogy aki másodiknak jön ki, az fog uralkodni kettejük között és az kapja a mennyei áldást. Meg is születtek a fiúk. Az elsőszülött Ézsau volt, vörös volt és szőrös, ezért nevezték el Ézsaunak. S amikor Ézsau született akkor Jákob fogta az Ézsau sarkát. De akkor is csak másodjára jött. Jákob csupasz volt, és láthatóan gyengébb alkatú. Amikor a fiúk felnőttek Ézsau vadász lett, Jákob pedig szelíd sátorban lakozó. Egyszer Ézsau kiment vadászni. De nem ejtett vadat. Éhesen tért haza! Jákob éppen lencsét főzött. Látta, hogy Ézsaunak csavarodik az orra. A

finom lencse illata járta át az orrát! Jákob már várta, hogy megszólaljon, végre megszólalt engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Jákob rögtön kapcsolt. Abban az időben az elsőszülöttségi joggal járt minden. Ez a minden a vagyonból vagy az örökségből való nagyobb részt jelentette. És mindenekfelett jelentette az Atyai áldást. Ezzel a kettővel rendelkezett Ézsau Jákob pedig semmivel. így hát adódott az alkalom, hogy valamit tegyen magáért Jákob, nem is mulasztotta el a helyzetet, és így szólt bátyához: Adok szívesen az ételből, sőt az egészet is megeheted, csak add el nekem az elsőszülöttségi jogodat. Hiszen nem sok különbség van közöttünk, igazából egyszerre születtünk, mert születésünkkor fogtam a sarkadat! Ézsau így válaszolt: Add már ide azt az ételt! Hadd egyek belőle! S megesküszöm rá, hogy mostantól kezdve tied az elsőbbségi jogom. így vetette meg Ézsau az elsőszülöttségi jogot. Evés után megtörölte a száját, felállt és elment.

Jákob élete 2.:

Múlt az idő és Izsák megöregedett. A fiúk addig felnőttek. Izsák öregségében megvakult. A jó Isten ezt a próbát helyezte rá. Izsák tudta, hogy mielőtt meghal az Ábrahámi áldást, át kell adni a fiának. Tudod mi volt az Ábrahámi áldás? Ez az az áldás volt, melyet Isten Ábrahámnak ígért. S lényege az Istennel való kapcsolat volt. Ezt az áldást akarta átadni Izsák Ézsauinak! Ezért behívatta Ézsaut magához, és így szólt: Fiam! Te vagy az elsőszülött! Téged illet az áldás! De menjél ki a mezőre, ejtsél el egy vadat, készítsd el azt nekem, mert nagyon szeretem úgy, ahogyan te csinálod! És ha megettem, megáldalak téged! Rebeka, az Izsák felesége, mindent halott, a sátor ponyvája alatt. Ahogy Ézsau kitette a lábát, a kisebbik fiát jobban szerető Rebeka, előkerestette fiát, Jákobot, és így szólt hozzá: Hamar megcsinálok neked egy ételt úgy ahogy apád szereti, és vidd be neki a sátorba, hogy megáldjon téged Fiam! Fiam nagyon szeretlek. De Jákob így válaszolt: mi lesz ha a vak apám, megtudja, megérti, hogy én nem Ézsau vagyok?! S megátkoz engem. S akkor az áldás helyett

még átkot kapok. Az átok szálljon énreám mondja az anyja. Nem jó mondta Jákob, nem jó! Mert ha közel megyek apámhoz, és a térdei közé vesz, megérzi a csupasz bőrömet, és megátkoz engem. Erre Rebeka a lenyúzott kecskebőrt nyelvekre vágta, és ráborította a fia csupasz karjaira, s nyakának simaságára. Elkészült az étel, és Jákob bement az apjához! S bevitte az ételt és így szólt: Édesapám Izsák! Meghoztam a kért ételt, hogy megáldjál engem. Hogy-hogy ilyen hamar megjöttél fiam! Isten elém hozta a vadat és hamar lelőhettem! Izsák bizonytalan maradt, odahívta magához Jákobot, azt mondta neki, hogy gyere ide fiam! Megtapogatta a karját, megtapogatta a nyakát, és mivel Jákob az Ézsau ruhájába is öltözött, Izsák megérezte a mező illatát. Most már végképp megnyugodott, bár előzőleg azt mondta, hogy a szó Jákobé de az érintés Ézsaué. Mikor Izsák jóllakott, odahívta fiát, és abban a tudatban hogy Ő Ézsau odaadta neki az Atyai áldást, az Ábrahám áldását! Az áldás így hangzott: " Adjon az Isten, tenéked az ég harmatából, a föld kövérségéből,

gabonának és bornak a bőségéből, népek szolgáljanak tenéked, és nemzetségek hajoljanak meg teelőtted, Uralkodjál öcsédén, és hajoljanak meg előtted a te testvéreid! Átkozott aki téged átkoz és áldott legyen az aki téged áld! Ahogy bevégezte Izsák az áldást megérkezett Ézsau! És Ő is hozta az ételt! A papa le lett forrázva! Azt kérdezte elfehéredve, hogy ki volt az aki bejött hozzám a te nevedben? Vadat hozott, elkészítette és megette és azt mondta, hogy megáldottam és áldott is lesz! Ézsau kétségbeesett! És így szólt: Nincs valami más áldásod apám, áldj meg engem is, és Izsák megáldotta Fiát! A szolgák csakhamar kezdték beszélni, hogy Ézsau gyűlöli Jákobot és megakarja ölni! Ezért előhívatta Izsák Jákobot és megáldotta Öt, és azt mondta, hogy feleséget ne vegyen a pogány nők közül itt Kánaán földjén, hanem menjen el az Ő rokonságába, Szíriába, Hárámba, és onnan hozzon feleséget magának. Ők ugyanis tudtak az élő Istenről. A te anyád bátyjának leányai közül vegyél feleséget. A mindenható Isten pedig áldjon meg és sokasítson meg.

Jákob élete 3.:

Jákob megérkezett Szíriába az anyja rokonaihoz. Ahogy megérkezett rögtön beleszeretett egy leánykába. 7 évig kellett dolgoznia, hogy megkapja a leányt. Aztán megint 7 évet dolgozott, Isten vele volt, megsaporította a nyáját. Majdnem húsz évet töltött ott, és akkor Isten megszólította: Vedd fel két feleségedet, mert abban az időben az embereknek több felesége volt, és indulj haza Kánaán földjére, meglátod, hogy jót cselekszem veled. El is indult Jákob családjával, jószágaival és szolgálóival. Igen ám! De Ézsau ott lakik Kánaán földjén! Jákob megijedt, mi lesz ha Ézsauval találkozik vajon most is meg akarja ölni? Jákobnak is voltak szolgálói, de kevesen voltak, ezért követeket küldött bátyjához Ézsauhoz. A hírnökök visszajöttek és mondták: Jön Ézsau! 400 férfi van vele! Abban az időben ez nagy hadseregnek számított. Jákob nagyon megijedt, és Istenhez kiáltott! Atyámnak, Ábrahámnak Istene és Izsáknak Istene Jehova, azt mondtad nekem Szíriában, hogy térjek haza és megáldasz és jót cselekszel velem. De látod, most jön

Ézsau meg akar ölni engem, félek Tőle! Mentsd meg engem az én bátyámnak Ézsaunak a kezéből! Ezután Jákob megérkezett a Jabbók patakhoz, átköltöztette a családját a folyó túlsó partjára Ő pedig egyedül maradt a folyó innenső partján. Egész éjjel tusakodott vele egy férfi. Jákob mondta, hogy áld meg engem. Az idegen azt válaszolta majd megáldalak most nem! Jákob tudta, hogy ettől az áldástól függ minden. Élete biztonsága, és az Ő Istenével való békessége és öröme. S újból kérte Jákob azt, hogy áld meg engem! Megragadta azt az idegen férfit, az pedig elakart volna menni. Jákob nem engedte! Nem engedlek téged! Ekkor az idegen férfi megérintette Jákob csípőjét. Azonnal kificamodott a csípője! Még akkor is azt mondta Jákob, hogy nem eresztelek el amíg meg nem áldasz engem. Pedig a csípőficam óriási fájdalommal jár. Ha valakinek kificamodik az ujjja, az nagyon fáj. Ha valakinek a csuklója ficamodik ki, az még jobban fáj. Ha a bokája az még jobban. Ha pedig a válla ficamodik ki az rettenetesen fáj. De a csípőficam a legfájdalmasabb.

Nemcsak a kifiamodáskor, hanem attól kezdve hetekig, hónapokig fáj. Elgondolkodott hogyan lehetne leszerelni a testvérét! Vett a nyájából kecskéket, juhokat, marhákat, bikákat, szamarakat, tevéket, tevecsikókat, és szamaraknak a szamárkölykeiket, vemheit. Meghagyta, hogy a nyájak hagyjanak egymás között teret. S ha jön Ézsau és megkérdezi kié ez a nyáj és hova tart, akkor azt kell mondani, hogy a te öcsédnek Jákobnak ajándéka amit a bátyjának Ézsauinak küld azzal a reménnyel, hogy meg engesztelődik. Lassan de találkoztak. Mikor Jákob meglátta Ézsaut meghajtotta magát a földig hétszer. Aztán jöttek a gyermekei, és azok is meghajtották magukat. Ézsau hirtelen barátságos lett, mire való volt ez a sok ajándék. Van nekem öcsém! Azzal egymás nyakába borultak és sírtak. A legszebb dolog a kibékülés. <3

Jókebed Mózes anyukájának a hite:

Isten népe a zsidó nép fogságba volt. Szaporák voltak, sokasodtak. Az Egyiptomiak félni kezdtek a zsidóktól hogy ellenük fordulnak egyszer. Úgy fi gondolta a

Fáraó és a tanácsosai hogy nehéz munkával sanyargatják Őket. Mindjárt nem lesz kedvük élni és szaporodni. Nehéz munkával téglavetéssel rabszolgamunkába taszították Őket. Mennél jobban sanyargatták Őket, annál jobban szaporodtak. Látta a fáraó, hogy ezzel semmire sem megy. Komolyabb dologhoz fordult. Behívatta a zsidó bábákat a palotába. Megparancsolta nekik, hogy a szülőszéken figyeljék meg, hogy lány lesz e vagy fiú. Ha fiú akkor öljék meg, ha lány hadd maradjon életben. Igen ám de a bábák félték az Istent és nem engedelmeskedtek. A fáraó mérges lett és hívta a bábákat. Miért nem hajtottátok végre a parancsomat? Kérdezte. A bábák így feleltek! A zsidó asszonyok erősek voltak, a sok munka miatt. S mire odaért a bába meg is szültek. A buta fáraó elbocsájtotta Őket, Isten pedig megáldotta Őket. A problémát meg kell oldani. Rettenetes dologra szánta rá magát a fáraó. A fegyverekhez folyamodott. Kihirdette egész Egyiptomba, hogy a katonaság mellett bármelyik Egyiptomi lakos ha megtudja, hogy zsidó gyermek

született vessék a Nílusba! A Nílus hemzsegett a krokodiloktól. S sok zsidó gyermeket elnyeltek. Zsidó nép fohászzkodott, imádkozott Istenhez és az imádságok mellett a gyász könnyei is felmentek Isten elé. Ebben az időben lett terhes Jókebed. Amrámmal a férjével sokat imádkoztak és kérték Istent, hogy ne vegyék a gonosz emberek a terhességet észre. Végül megszületett a baba. Fiú lesz vagy lány? Egy kisfiú volt. Fiú gyermekek rengeteget sírnak, állandóan csikarozik a hasuk. És ha sírnak akkor hangosan sírnak. Vesszőből és boltokból összetákolt házakból hamar kiszűrődött a gyermek hangok sírása. Nem akartak hazudni, hogy kislány született. Jókebed ölelgette, csókolgatta a kisfiút, és érezte, hogy ha Ő tovább rejtegeti el fogja veszíteni. A gyermek az Ő kezébe marad el fogja veszíteni. És akkor Jókebed olyan lépésre szánta el magát, amely példa minden hívő ember számára: elengedte és letette a gyermeket Isten irgalmára. Készített egy kis gyékényládikát gyantával és a szurokkal fedte be, hogy ne folyjon bele a víz. Rongyokba csomagolta és

belefűlajtotta könnyeit is. Még utoljára megszoptatta, és annak a Nílusnak a vizére tette, amely elnyelt sok zsidó kisfiút. A legnagyobb dolog az volt, hogy ott tudta hagyni és Ő hazament. De nem hagyta törődés nélkül a kislányát odaküldte, hogy figyelje meg mi lesz a gyermek sorsa. A kislány elrejtőzött a nádasba és mit ad Isten! A fáraó leánya nagy kísérettel épp oda ment fürödni ahol a gyermek volt. A szép hercegnő bement a vízbe és úszkált. Szolgái pedig a parton sétáltak. Figyelték a vizet nehogy a krokodil odasurranjon. Egyszer csak síró gyerek hangot hallott. Úszott a hang irányába. Megpillantotta a kosárkát. Le volt takarva nehogy a gödöly legyek és a szúnyogok ártsanak neki. Levette a takarót, kibontotta a rongyokat és lám egy síró fiú!! Mózes éhes volt rettenetesen! Vörösre sírt magát! A fáraó leányának bele kellett volna fojtania Őt a vízbe, de megszegve apja parancsát könyörületességre indult. Megszánta a babát, és a szolgálókkal együtt gyönyörködött a kisbabában. Akkor Mirjám bátran előlépett rejtekhelyéről és megkérdezte a fáraó leányát,

(akkoriban nem volt tápszer csak anyatej, teje pedig csak annak volt aki szült): Keressek e egy asszonyt aki felszoptatja ezt a gyermeket! És akkor elment hívta a gyermek anyját, nagyon boldog volt Jókebed! Fáraó leánya így szólt hozzá: Szoptasd fel nekem ezt a gyermeket és megadom jutalmad. S megparancsolta a fáraó leánya, hogy ezt a kisfiút nem szabad bántani. Így amíg el nem választotta a gyermeket, és amíg szoptatta addig anyjánál nevelkedett. És ezután került a fáraó udvarában.

A kis Mózes:

A kis Mózes nevelkedett Egyiptomban. A legmagasabb iskolát végezte, úgy, mint egy hercegfiúhoz illik. A gyermek Mózes kitűnt okosságával és bölcsességével. Mindenben első volt, csak egy valamiben nem akart haladni. Mikor megmutatták neki a palota szépségét, a díszes oszlopokat, a faragott padokat, a szép környezetet, a palotán keresztül átcsörgedezett folyót ámult és bámult, de egy valamire érzéketlen maradt. Ezek pedig Egyiptom istenei voltak. Amíg az anyjánál

Jókebednél volt, körülbelül 3 éves koráig, és ez az idő elég volt arra, hogy magába szívja az anyatejvel Ábrahám, Izsák, Jákob Istenének a nevét, aki Jehova az egész Föld Teremtője. És az édesanyja elmondta neki menekülése történetét, és azt, hogy Ő az igazi édesanyja. Az édesanyja esténként kivitte a szabadba, feltekintett az égre és elmondta a kis Mózesnek, hogy a csillagok milliárdjait Jehova Teremtette. Most amikor Egyiptomban mutogatták az épület oszlopait, arra gondolt Mózes, hol vannak ezek a csillagokat tartózkodóktól. Az is mélyen a lelkébe íródott, hogy Isteni könyörület mentette meg a Nílusból. Isteni irgalom mentette meg a Nílus menti nádasban. Az hogy Ő zsidó és nem Egyiptomi. Ahhoz a szegény sárdagasztó néphez tartozik, amely most a rabszolga sorban szenved.

Az ifjú Mózes:

Mózes mélyen megrendítette Izrael népének sanyarú állapota. De nem tehetett semmit. Egyszer aztán nem bírta tovább. Kiment a téglavetés helyére ahol dolgoztak

és látta, hogy egy Egyiptomi hajcsár üt egy zsidó férfit. Mózes körülnézett, mikor nem látott senkit, agyonütötte egy ütéssel az erős hajcsárt. Aztán eltemette a homokba. Másnap megint kiment és látta, hogy két honfitársa veszekszik. Megszólította azt, aki hibás volt, és azt mondta: nem elég, hogy az Egyiptomiak ostromoznak benneteket? Még ti is bántjátok egymást? Testvéreim! Ne cselekedjétek ezt! Mire megszólalt amaz: Mi van?! Ki tett téged bíróvá fölöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint tegnap azt az Egyiptomit. Látta Mózes, hogy nem értik meg a zsidók, hogy segíteni és szabadítani akart volna. Aztán a fáraó is megtudta a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. Fáraó azt mondta, hogy mindig is gyanús volt nekem ez a fiú! Nem Egyiptomi Ő, hanem zsidó! Mózes elmenekült Midián földjére. Midián papjához vetődött be, úgy hívták, hogy Jetró. Hét lánya volt, szép lányok voltak. Közülük Cipporát szerette meg Mózes. Cippóra azt jelenti, hogy madárka. Mózes megegyezett az apósával, hogy nála fog dolgozni és 40 éven át őrizte apósának a juhait.

Szinte látjuk magunk előtt Mózeset amint üvegdomb tetején egyedül ül, és mereng a múlt felett. Egyiptomban mindene megvolt, és arra gondolt Egyiptomban, hogy valahogy, valamiképpen Ő lesz a nép szabadítója. De most minden álma szertefoszlott. S ahogyan ült ott magában, hirtelen egy csipkebokrot vett észre mely lángolt. Az volt a nagy csoda benne, hogy a csipkebokor égett és nem emésztődött meg a lángokban. Azt mondta Mózes magában odamegyek, hogy meglássam azt a nagy csodát. Miért nem ég el a csipkebokor? Közelebb ment, és akkor hangot hallott a bokorból. :)

Az ifjú Mózes 2., az érett Mózes:

Az égő csipkebokorból világos hangot halott:

Mózes, Mózes!

Ijesztő volt, gondolj bele, hogy a tűzből valaki megszólít téged!

Mózes megijedt, reszketett!

Egy angyal szólt hozzá a csipkebokorból: Az Úr nevében szólt!

Azt mondta a hang: Én vagyok Ábrahámnak, Jákobnak és Izsáknak Istene!

Ekkor Mózes befedezte az arcát. Félt az Istenre tekinteni! A hang folytatta!

Vedd le a szandáloedat a te lábaid alól, mert ez a hely szent föld.

Mózes még jobban megrettent! Aztán a hang így folytatta:

Lenéztem az égről és láttam, hogyan sanyargatják az Egyiptomiak az én népemet, az Izraelt. Elhatároztam, hogy leszállók és kezembe veszem népem sorsát! Ki akarom szabadítani Őket a vaskemencéből, Egyiptom fogságából!! Téged választottalak! Rajtad keresztül szeretném kihozni a népet!

Mózes először ellenkezett, mert félt, hogy Egyiptomban még emlékeznek a gyilkosságára. Isten azt mondta, hogy én veled leszek. :)

Mózesnek ez nem volt elég!

És azt mondta az Úrnak, küldj, akit küldeni akarsz én nem megyek!

Azt is mondta Mózes, hogy nehezen beszélek. Isten azt felelte neki, hogy ki teremtette az ember száját, én az Isten! Végül Mózes beleegyezett. :) Az angyal elment, csipkebokor kialudt. Isten azt is mondta, hogy Áront is elhívtam a te bátyádat Ő beszél helyetted. Ha Mózes engedelmeskedett volna Istennek, akkor Ő beszélt volna, Isten meggyógyította volna a dadogásából. Majd később Áron lesz a szócsöve.

Folytatjuk.

Betlehemi Gyermekek:

A bölcsek miután álomban intést kaptak más úton tértek vissza hazájukba. Abban az időben, Mária férje József is

álmodott. Álmában egy angyal, Istentől azt a parancsot kapta, hogy meneküljenek Egyiptomba, mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket, még azon az éjszakán felkelt József vette Máriát és a kis Jézust, elfutottak Egyiptomba. Legalább két évig voltak ott. Ez alatt az idő alatt, Heródes várta a bölcseket. Azok már rég elmentek keletre, hogy biztos legyen a dolgában Heródes, megöletett minden két éven aluli gyermeket. Nagy siralom volt Rámában. Amikor Heródes meghalt, az angyal megint szólt Józsefnek álomban, hogy jöjjenek vissza Egyiptomból. Názáretbe telepedtek le. Ezért Jézust názáretinek hívjuk. Még egy érdekes történetet elmondok neked Annácska, mikor Jézus 12 éves volt felment szüleivel Názáretből Jeruzsálembe. Jeruzsálemben a kis Jézus teljesen fel volt villanyozva. Kérdéseket tesz fel a doktoroknak, s magyarázatokat adott. Mindnyájan csodálták tudományát és hitét. A szülei keresték, mert hosszú utat kellett megtennie hazáig. Azt hitték, hogy az utazó társaságban van. De Ő ott maradt a templomban. Teljesen megfeledkezett a

szülei már elindultak. Végül Mária megtalálta Jézust, aki Jeruzsálemben maradt, Józseffel együtt megfedették, kerestünk fiam és nem találtunk hogy-hogy itt vagy? A 12 éves Jézus pedig így válaszolt: Nem tudjátok, hogy nekem az én mennyei édesapám dolgaival kell foglalkoznom? De ennek ellenére szót fogadott, és engedelmeskedett szüleinek.

Pál megtérése:

Egy vidéki kis városban, élt egy fiúcska. Látták a szülei, hogy értelmes, és elvitték Jeruzsálembe egy rokonhoz, az pedig elvitte Öt egy nagyon híres embernek Gamálielnek az iskolájába. Az iskolában hamar kitűnt, hogy ennek a fiúnak mély erkölcsisége, tudománya, igazságérzete, és buzgósága tekintetében. Ekkor jött a kereszténység. Jézus halála és feltámadása. Zűrösök voltak a körülmények. Ki ezt mondta, ki azt mondta. A Gamálieli iskolának az volt a véleménye, hogy Jézus nem messiás. S mivel a hívei ezt terjesztik róla, nagy kárt okoznak a nép lelki világában. Ettől kezdve Saulus, mert így hívták ezt a fiatalembert, üldözni kezdte a

keresztényeket. Ez kezdődött megfigyeléssel, beáruháással, letartóztatásokkal, aztán még hevesebb lett Saul buzgósága, és tehetségénél fogva egyik vezetője lett az üldözésnek. Most már a kivégzés is benne volt az eszköztárban. Mikor az első vértanút, (azokat nevezzük vértanuknak, akik vérük és életük árán is ragaszkodtak hitükhöz) István kivégzése zajlott, az Istvánra követ dobó zsidók felső ruháit, és köntöseit vigyázta. Nagyon jóba volt a főpapokkal, és tőlük leveleket is kapott, azaz főpapi igazolásokat, hogy Saulnak joga van bemenni bármelyik zsinagógába, és megkötözhetik és elhurcolhatja az ottani keresztényeket. Éppen ezért Damaszkuszba igyekezett a nagy Szír városba, ahol sok zsidó élt, és nyilván keresztények is voltak ott. Út közben azonban Isten átrajzolta Saulus útját és további életét. Már délre járt az idő, és nem messze voltak Damaszkusztól, ekkor hirtelen a nap világosságát meghaladó világosság fogta Öt körül a mennyből. Saulus leesett a földre a ló hátáról. A fényben fenn a mennyben megjelent neki a názáreti Jézus. Saulus

megkérdezte: Ki vagy te? Az egyik személy azt válaszolta, én vagyok Jézus, akit te kergetsz. Mivelhogy előző otthonaiból azokat akik az enyéim. De tudom rólad, amit magadnak sem akarsz beismerni, hogy viaskodtál lelkedben, hogy tényleg én szélhámos vagyok vagy én vagyok a messiás az Isten fia. Erre Saulus megkérdezte: Uram! (Ezzel elismerte Jézus Uralmát felette) mit akarsz, hogy cselekedjem! Most már látom, hogy te vagy az Úr az Isten fia és köszönöm, hogy nem sújtottál le, mivel én sok gyermekedet, megkínóztam és megölettem. Ehelyett szeretet áradt belőled. És én úgy érzem, hogy más emberré lettem s nem akarok mást tenni csak téged szolgálni. Jézus erre azt válaszolta: szenvedés, és szenvedés fog rád várni. Akkor eltűnt a látomás, de Saulus képtelen volt tovább utazni, ugyanis a nagy fényességtől megvakult. A kísérete hangokat halott, de senkit se láttak. Jézus azt mondta neki, hogy menjen be Damaszkuszba megmondta az utcai házszámot, odamenjen és várjon a további utasításokra.

A Filippi börtön:

Kis unokám! Tudod mi volt mi is sok rossz csinálunk. S a Jó Isten azt mondta, hogy ezért menni kell mindnyájunknak a pokolba. DE az nagyon rossz hely! Tűzben égnek az emberek. A Jó Isten elküldte egyetlen Fiát és a fiú Isten leszállt a mennyből a Földre. Az emberek nem szerették, gyűlölték, jóságáért! Végén tudod keresztre feszítették! Az nagyon fájdalmas halál. De feltámadt a halálból és a mennybe ment. Mennybemenetele után, elhívta szolgáját, Pál apostolt, hogy hirdesse Jézus szeretetét. Így érkezett meg Pál apostol Filippibe. Szombati napon a zsidó asszonyok összegyűlnek a város melletti folyó vízhez. Pál maga is zsidó volt, Ő is kiment a folyópartra! Beszél az asszonyoknak, az Úr Jézus szeretetéről. Az asszonyok között volt egy Lídia nevezetű, aki teljesen elhitte, amit Pál mondott. Pál apostol és a társa megszálltak Lídia házában. S amikor mentek, Lídia házához egy fiatal kislány önkívüli állapotba esett és elkezdett kiabálni, S azt mondta, hogy Pál és a barátja hirdetik a

mennyországba vezető utat. S ezt több napon át csinálta. Pál észrevette, hogy az ördög van benne, pedig igazat mondott. Pál pedig megsokallta a dolgot, és kivitte a leányból az ördögöt. Erre a lány urai (mivel a lány rabszolga volt) felháborodtak, mert jó pénzt hozott a konyhára a lány jövődő mondása. Ezért megharagudtak Pál apostolra mert sok pénztől elestek. Elvitték Pált a rendőrségre, ott megverték barátjával együtt S utána börtönbe zárták. A börtönben a börtönőr keményen bánt vele, mégis dicsérték az Urat. Az angyal megjelent nekik, s este kísértáltak úgy, hogy a börtönőr nem vette észre a szökést. Tovább hirdették a Jézusról szóló öröm üzenetet az egész világra.